

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/133/2015
Identifikačné číslo spisu: 6013200493
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6013200493.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu K. K. I., bytom K. C. č. XXX/X, C. J., zastúpeného JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie SNP 1/A, Veľký Krtíš, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-PS-PK-163/2012 z 11. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/230/2013-40 zo 17. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/230/2013-40 zo 17. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-PS-PK-163/2012 zo dňa 11. februára 2013, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 701 zo dňa 14. novembra 2012, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované

ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/230/2013-40 zo dňa 17. marca 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo žalobe v plnom rozsahu vyhovie, zruší napadnuté rozhodnutie a vráti ho správne mu orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Žalobca uviedol, že dňa 29.10.2012 splnomocnil advokáta JUDr. Vladimíra Zvaru na zastupovanie v jeho veci. Dňa 06.11.2012 v rámci kontroly dodržiavania liečebného režimu žalobcu v jeho mieste bydliska, kedy mu nadriadení poskytli možnosť oboznámiť sa s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru z PZ SR mu bolo oznámené, že ním uvedené tvrdenie o zvolenom zástupcovi neregistrujú a až následne bolo toto splnomocnenie doložené do spisu. Nesúhlasil s tým, že plnomocenstvo na zastupovanie bolo do správneho konania založené až s podaním rozkladu.

Žalobca nesúhlasil s tvrdením, že jeho prepustenie bolo vopred prerokované vo výbore ZO OZP, o čom svedčí žiadosť zo dňa 06.11.2012. Zastal názor, že k žiadnemu prerokovaniu medzi služobným úradom a príslušným odborovým orgánom nedošlo.

Uviedol, že ohľadom nenáležitého majetkového plnenia, na ktoré nemal právny nárok žalovaný vyhodnotil dôkazy v jeho neprospech, pričom nebolo preukázané, čo bolo obsahom fľaše, o akú fľašu išlo, akého objemu. Poukázal na to, že žiaden zo svedkov vo veci vypočutých nevypovedal tak, že by si bol od nich niečo pýtal a tvrdil, že za fľašu riadne zaplatil.

Podľa žalobcu personálny rozkaz, ako aj rozhodnutie o rozklade nie je možné považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Vychádzajúc zo spisového materiálu zastal názor, že správny orgán po zistení skutkového stavu vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ust. § 238 ods. 4 zákona, t.j. podľa vlastnej úvahy a záver, ku ktorému správny orgán dospel, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania.

Žalobca trval na tom, že nadriadený mal postupovať v zmysle § 46 zákona č. 73/1998 Z.z. o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, pretože od začiatku vedel, že je voči žalobcovi vedené trestné konanie a bolo mu vznesené obvinenie v zmysle Trestného poriadku. Z toho dôvodu prichádzalo do úvahy dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby a nie prepustenie zo služobného pomeru. V podrobnostiach odkazoval na celý obsah spisu, v ktorom sa riešilo jeho prepustenie a na všetky jeho vyjadrenia, ktoré tvoria súčasť spisu.

V doplnenom odvolaní doručenom najvyššiemu súdu dňa 29.07.2015 žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 1To1/2015 zo dňa 29.05.2015, z ktorého vyplýva, že Odbor inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR nemá oporu v Trestnom poriadku (t.j. nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrh na podanie obžaloby v zmysle § 199 ods. 1, § 206 ods. 1 a § 209 ods. 1 Trestného poriadku a ani ďalšie nasledujúce procesné úkony v zmysle Trestného poriadku).

Uviedol, že v prípade úspechu si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v

zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 701, zo dňa 14. novembra 2012, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR, z dôvodu, že žalobca

1/ dňa 27.02.2012 počas výkonu štátnej služby v priestoroch ODI-OR-PZ Veľký Krtíš v postavení skúšobného komisára pred vykonaním skúšky z odbornej spôsobilosti prijal od žiadateľa S. N. z C. J. nenáležitú majetkovú plnenie, na ktoré nemal právny nárok,

2/ dňa 16.03.2012 v tých istých priestoroch v súvislosti s činnosťou skúšobného komisára prijal od žiadateľky U. D. z C. J. nenáležitú majetkovú plnenie, na ktoré nemal právny nárok,

3/ dňa 23.03.2012 počas výkonu štátnej služby v tých istých priestoroch ako skúšobný komisár pred vykonaním skúšky z odbornej spôsobilosti prijal od žiadateľa K. T. z Q., okres C. J. nenáležitú majetkovú plnenie, na ktoré nemal právny nárok,

4/ dňa 07.05.2012 v priestoroch ODI-OR-PZ Veľký Krtíš ako skúšobný komisár pri vykonaní skúšky z odbornej spôsobilosti v úmysle, aby žiadateľ C. P. z D. nad X. prospel skúške odbornej spôsobilosti, nepostupoval pri preskúšaní v zmysle § 79 a § 85 zák. č. 8/2009 Z. z. a žiadateľom chybné vypracovaný test mu pomohol v jednej otázke opraviť tak, aby žiadateľ splnil hodnotenie skúšky

odbornej spôsobilosti,

5/ dňa 21.05.2012 počas výkonu štátnej služby v tých istých priestoroch ako je hore uvedené, ako skúšobný komisár pred vykonaním skúšky z odbornej spôsobilosti podľa § 79 a nasl. citovaného zákona prijal od žiadateľa C. K. z C., okres C. J. nenáležité majetkové plnenie, na ktoré nemal právny nárok. Následne ako skúšobný komisár pri vykonávaní skúšky z odbornej spôsobilosti v úmysle, aby C. K. prosperoval v skúške odbornej spôsobilosti pri preskúšavaní nepostupoval v zmysle § 79 až § 85 citovaného zákona a žiadateľovi nadiktoval dve správne odpovede do testu tak, aby splnil hodnotenie skúšky odbornej spôsobilosti.

Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajť sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajťa. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami

bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

K prvej námietke žalobcu, že mu bolo upreté právo na obhajobu, nakoľko plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu JUDr. Vladimírom Zvarom bolo do správneho konania založené až z podaním rozkladu, najvyšší súd v zhode z názorom krajského súdu a vyjadrením žalovaného uvádza, že pred správnym orgánom prvého stupňa sa žalobca obhajoval sám, sám preberal písomnosti, ako aj personálny rozkaz č. 701, o čom svedčia doručky v administratívnom spise. Plná moc menovaného advokáta bola do administratívneho spisu zaslaná až 30.11.2012, o čom svedčí poštová pečiatka na obálke, v ktorej bola plná moc a je založená v administratívnom spise na č. listu 149.

Pokiaľ ide o odôvodnenie personálneho rozkazu, tak podľa najvyššieho súdu odôvodnenie je zhrnutím všetkých skutočností podmieňujúcich spôsob rozhodnutia, resp. súhrn údajov, o ktoré sa výrok opiera, v ktorých má oporu.

Najvyšší súd k námietkam žalobcu týkajúcich sa nedostatkov rozhodnutia (personálneho rozkazu) vyhodnotil ako nedôvodné, pretože aplikácia ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o prepustení zo služobného pomeru sa realizuje personálnym rozkazom, ktorý je rozhodnutím v zmysle § 194 ods. 1 citovaného zákona, je vyhotovený písomne a je v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú. Personálny rozkaz je rozhodnutím podľa § 241 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa vydáva pri vzniku, zmene a skončení služobného pomeru a ide o individuálny právny akt, ktorý je právne záväzný a spôsobuje vznik oprávnení a povinností, ktoré bezprostredne zaväzujú subjekty, ktorých sa týka.

Podľa najvyššieho súdu rozhodnutie žalovaného dalo vyčerpávajúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sporu a jeho obsah je v súlade s právom účastníkov na spravodlivý proces v rozsahu ich nároku (v medziach žaloby).

K námietke žalobcu, že krajský súd sa nezaoberal námietkou žalobcu, v ktorej sa dožadoval preskúmania rozhodnutia Ministra vnútra SR č. p.: SLV-PS-PK-163/2012 zo dňa 11. februára 2013 v zhode s vyjadrením žalovaného uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie s odkazom na právny názor Ústavného súdu SR č. k. I ÚS 141/09-12, IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05.

K námietke žalobcu, že Odbor inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR nemá oporu v Trestnom poriadku (t.j. nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrh na podanie obžaloby v zmysle § 199 ods. 1, § 206 ods. 1 a § 209 ods. 1 Trestného poriadku a ani ďalšie nasledujúce procesné úkony v zmysle Trestného poriadku) najvyšší súd uvádza stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu zo dňa 29. septembra 2015 sp. zn. Tjp 62/2015, v ktorom sa uvádza nasledovné: „Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona o Policajnom zbore) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrowaní trestných

činov (§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore). Výšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku."

Žalovaný napadnutými rozhodnutiami, ktoré žalobca napáda v podanej žalobe, nerozhodoval o vine a nevine žalobcu zo spáchania trestných činov uvedených v Trestnom zákone, ale ako bolo uvedené, iba o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu v zmysle ustanovení zákona. O prepustení policajta zo služobného pomeru rozhoduje minister vnútra SR. Ten si podľa zákona vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku samostatného trestného konania alebo samostatného konania o priestupku. Súd ďalej poukazuje na to, že pokiaľ ide o samostatný trestný skutok uvedený v Trestnom zákone, pre ktorý by mohlo byť proti žalobcovi začaté trestné stíhanie, a ktorého by sa mohol dopustiť pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sa vyžaduje, aby boli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Ak absentuje akýkoľvek obligatórny znak, nejde o trestný čin. Trestné konanie vedené v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku je vybudované na iných zásadách a princípoch ako samostatné personálne konanie, ktoré je samostatne upravené v zákone č. 73/1998 Z. z.

Správne - personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru, nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžo/152/2007). Súd ďalej poukazuje aj na už uvedené ustálené právne názory Ústavného súdu SR napr. uznesenie ÚS SR č. k. III. ÚS 263/06-14, uznesenie ÚS SR č. k. III. ÚS 366/06-9.

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd chce uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho

skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevhliadol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP, s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.